

L'Onyar i el Ter

Capítol primer

En una de les cases més antigues de la vora dreta del riu, en un primer pis, hi vivien els Alvear. Els balcons de la façana donaven a la Rambla, davant per davant del Cafè Neutral, situat al mig de la filera d'arcs més acollidora de la ciutat: la galeria i una finestra s'abocaven damunt de l'Onyar.

La casa, doncs, comunicava entre elles dues vides, així com totes les altres d'un cap a l'altre de la Rambla. És per això que en aquell pis el misteri hi era alegre i que per crear-hi intimitat calia tancar totes les portes. Si se'n deixaven alguna d'oberta, se sentien tots els rellotges de la població; els Alvear, però, sabien que en un grapat de metres podien crear un món íntim i fins i tot infranquejable.

En aquells pisos era possible, perquè les cases eren antigues. Això de banda, la majoria de les portes no sols tancaven, sinó que tot sovint es tancaven totes soles, cosa tanmateix agradable si tenim en compte la proximitat del riu i les sentors que a vegades exhalava.

En efecte, l'indret era considerat insalubre. Potser el tros on vivien els Alvear era el menys afectat, ja que l'aigua de l'Onyar arribava, per allà, gairebé sempre a ambdues vores. En canvi, cinc-cents metres més avall, prop de l'aiguabarreig amb el Ter, el corrent s'embassava i formava tolls fangosos.

Constituïen un altre inconvenient les inundacions periòdiques. Tampoc aquestes no afectaven els Alvear, atesa l'alçada de la galeria i la finestra; en canvi els estadants de la planta baixa, en les revingudes de l'Onyar, estaven perduts. El Ter no li volia tanta aigua, i aleshores el riu s'inflava i es ficava per totes les esclotxes i forats de la casa, travessava amb fúria la cuina, el menjador i el passadís, sortia com tromba per la porta de la façana i escampava per la Rambla, davant per davant del Neutral, mil secrets familiars.

Pàg. 286

Matias Alvear havia passat les vacances a Girona, pescant al Ter. Havien coincidit amb les de l'Ignasi. S'havia endut la dona, en Cèsar i la Pilar i havien sopat tots plegats a la vora del riu, asseguts a terra. Carme Elgazu havia llançat mil exclamacions admiratives davant del paisatge: els verds dels arbres i de l'herba, l'aigua que baixava tumultuosa, els colors indescriptibles del cel per la banda de Rocacorba i al voltant de la Catedral. Només l'havien molestat una mica els mosquits, l'absència de l'Ignasi i la proximitat dels atletes, que rodaven per allà pràcticament despullats i amb mocadors de quatre nusos al cap.